Casa meva és la terra

ANY XXIV. Núm. 197 - gener 2003 - PREU 1,80€

la faRga

revista de Salt

Agenda

Activitats del mes

CASAL DE JUBILATS

23 de gener, excursió al Museu del Barça.
Sortida a les 8 del matí. Dinar al restaurant l'Escut de Vallirana".
Tarda, després de dinar, ball amb música en directe.
Preu, 26 euros

Quina

Vine a "LA QUINA", organitzada pel Club Bàsquet Salt, els dies 1 i 6 de Gener, a les 7 del vespre, al local del Casal de Jubilats.

CASA DE CULTURA "LES BERNARDES"

Dijous gener-febrer. Conferència: LA SALUT MENTAL DELS NENS I ADOLESCENTS EXPLICADA ALS PARES I PROFESSORS.
Hora, a les 8 del vespre.
Dr. Josep Cornellà i Canals, doctor en Medicina, pediatre acreditat en medicina de l'adolescència, màster en psiqiatria infantil i juvenil.

Cursets

CUINA NATURAL
Dies 13, 20, 27 de gener i 3, 10, 17 i 24 de febrer
Hora, de 2/4 de 8 a 2/4 de 10 del vespre

TEATRE DE SALT

25 de gener a les 22 h Trilogia 70 de Roger Bernat / General Eléctrica

El Consell de Redacció de la revista

la faRga
revista de Salt

Us desitja un pròsper

2003

Les entitats que vulguin incloure les seves activitats en l'Agenda de La Farga, poden fer-les arribar al correu electrònic: lafarga_revista@terra.es

teràpia del dolor

visites: dilluns, dimecres
i divendres al matí

DES DE 9 €

c/ Francesc Macià, 18, 4t 3a
17190 SALT
tel. 972 40 10 46

Portada dissenyada per Carme T

Índex

Agenda 2
Editorial 3
Entrevista 4
Cultura 7
Història 8
Gastronomia 9
Actualitat 10
Barri Vell 12
Salut 14
Jovent 15
Opinió 15
Gent Gran 17
Esport 18
Natura 19
Humor 20
Ensenyament 21
Informació Municipal 22
Poti-poti 23

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

membre de

Editorial

LA NOVA IMMIGRACIÓ : UN REPTE PER A SALT

El fenomen de la nova immigració és ben viu a Salt: El nostre poble ha sofert els darrers anys (1997-2002) una onada immigratòria massiva procedent de països amb cultura, llengua, religió i tradicions ben diferents.

La immigració ha estat un fet constant a Salt al llarg de la darrera centúria, primer amb l'arribada de gent (catalans) d'altres contrades de Girona o Catalunya, que venien a treballar a les indústries tèxtils (finals del s. XIX- primers del XX), i després a mitjans dels anys 60-70 amb una gran afluència d'immigrants de la Península, especialment andalusos i extremenys.

Els que ara arriben vénen pels mateixos motius que van venir els primers gironins de comarques, vénen a buscar feina, a millorar i a progressar. Vénen de terres on es passa gana, on no hi ha suficients recursos per a desenvolupar-se.

Estem davant d'un fenomen propi de la globalització, de la situació mundial: països rics amb economies pròsperes i països pobres amb dificultats per menjar i viure amb dignitat. Ara bé, la immigració té molts angles i és un fenomen complex.

Els nous immigrants vénen a Salt per motius de treball, però també d'habitatge, ja que els pisos són, sobretot en el sector centre de Salt, molt més assequibles que a Girona (Palau, Emili Grahit, Migdia). Vénen a Salt, a Girona i a Catalunya sense saber, la gran majoria, on són realment. Per ells és Espanya o potser el sud d'Europa. I això pot portar problemes d'integració (diem integració i no assimilació). Les cultures són diferents, les procedències també i cal fer un sobreesforç de covivència. Aquí hi ha el repte.

Com relacionar i integrar les cultures sense que una anul·li l'altra? Com fonamentar la convivència diària entre gent autòctona i gent immigrada? Com garantir la seguretat ciutadana entre tots? Com fonamentar la relació veïnal? Un repte difícil per a Salt que necessita l'ajuda de tots.

ANY XXIV NÚM 197 GENER DE 2003
EDITA: Casal de Jubilats de Salt
Passeig Verdaguer, 1
Tels 972 23 04 98, 972 23 85 78
A/e: lafarga_revista@terra.es
COORDINADOR: Ramon Torramadé
CONSELL DE REDACCIÓ: Joan Boada, Agapit Alonso i Pont, Ramon Torramadé, Andreu Bover, Salvador Sunyer, Jaume Garcia, Anna Bonal, Carme Torrent, Carles Bonet Jordi Roura i Lluís Mateu
COL·LABORACIONS: Sergi Nuss, Ferran Márquez, Josep Boó,Eva Gutíerrez, Pere Joan Sureda, Jordi Matas i Catalina Soler.
CORRECCIÓ I ESTIL: Toni Ruscalleda
DISTRIBUCIÓ: Josep Palmarola
ADMINISTRACIÓ: Joan Boada
IMPRESSIÓ: Imprempta Pagès
DIPÒSIT LEGAL: GI-365-79

En James Mc Cullough

James Mc Cullough, de Park Forest, Illinois, Estats Units, va néixer fa 37 anys a Red Bank, New Jersei. En Jim, amb el nom que és conegut a Salt, on fa deu anys que resideix, va venir a Barcelona per fer un curs de filologia hispànica. Va conèixer una noia del nostre poble , la Pilar Figueras, que també estudiava a la universitat, es van casar i després de residir 5 anys als Estats Units, a la tornada van situar la residència a Salt, i avui, amb dos fills de 7 i 5 anys, ja és un saltenc més. Treballa de professor d'anglès d'humanitats a la UPF, de professor d'història de la llengua anglesa a la UB i també de professor a l'acadèmia EICA de Girona.

Com va anar el curs a la Universitat?
Vaig venir a fer un curs de perfeccionament, per llegir i escriure no tenia problema, però necessitava perfeccionar el meu espanyol i per això vaig venir a Barcelona.

I el teu català?
Quan estudiava filologia hispànica ja havia fet un curs de català i per això vaig triar Barcelona, perquè volia aprendre a parlar-lo; buscant un lloc per residir, vaig triar una casa que s'anunciava en català, pensant que tindria més oportunitats de practicar-lo. També em relacionava molt amb estudiants catalans i a poc a poc el vaig anar parlant.

Quina impressió vas tenir a l'arribar aquí?
Vaig trobar el país més modern del que m'imaginava, als llibres que fèiem servir per estudiar sortia la típica imatge d'un home a la platja amb un burro. No ho sé, unes imatges i uns textos molt rústics que et donaven la impressió d'un país atrassat. Potser reflectien situacions dels anys 50 o 60 pel que he anat sabent.

Per comentaris que solen arribar d'Europa, diuen aquella gent, que l'Africa comença als Pirineus; tenies aquesta impressió abans de venir?
No, sí que és cert que Espanya no entra gaire en les rutes turístiques ni culturals als Estats Units i per això hi ha un gran desconeixement de la realitat. No, mai he tingut aquesta impressió ni n'he sentit comentaris. La tirada turística es decanta més a França, Itàlia…, per això Espanya és molt desconeguda.

Com vas trobar el caràcter dels catalans; a la resta d'Espanya se sol dir que som molt tancats
No ho sé, a mi em va agradar bastant, bé, bé, molt amables; en algunes coses els compararia una mica amb la gent de Nova York, van més accelerats, més impacients quan condueixen i coses d'aquestes; jo ja parlava una mica el català, vivia al barri de Gràcia, anava al mercat a comprar, al quiosc a comprar el diari, entraves en conversa amb la gent dels diferents llocs i bé, m'hi trobava bé.

Jim, ja ets a Salt, com el veus?
Primer amb la meva dona vàrem estar 5 anys als Estats Units i veníem a passar els estius aquí, després ja ens hi vàrem quedar. És un poble viu. Hi ha una mica de tot. Salt és un

poble curiós, es fan moltes coses, coses tradicionals... Els Marrecs, els Geganters, Salt Sardanista, centres culturals, l'Escola d'Adults, no ho sé, hi ha molta programació i bastanta gent que hi participa. Després, és clar, hi ha gent que no participa mai enlloc; surt a fora a treballar, dorm a Salt i no viu la realitat. Em sento bé a Salt, participo en coses del col.legi, vaig estar al Consell Escolar l'any passar i també estic a l'AMPA del col.legi dels meus fills. Miro d'estar al dia de la política municipal i quan l'exposició pública del Pla General hi vaig presentar algunes al.legacions.

A la Pilar li falten 126, tot i això s'ho agafa somrient

Com veus des d'aquí la política exterior del teu país.

No ara, jo sempre he estat més a favor dels demòcrates que dels republicans, no hi ha massa diferència a l'hora de governar, però almenys els demòcrates posen més bona cara, també estan més a favor de les qüestions socialsn ecològiques... Al Gore havia de ser el president, va tenir més vots, però les jugades del germà, governador de Florida, i també hi varen influir els jutges del Suprem que havia nomenat el seu pare quan era president. Bush és l'amo i imposa la seva llei tant si es tracta de polítiques agràries, com d'arancels a les importacions o d'apropiar-se de les matèries primeres d'altres estats. Llatins, anglosaxons... Tot està molt barrejat, per això deia que aquí sou molt semblant a la gent de Nova York. Jo sóc de Xicago, de Midwest, a la part central on la gent és més tranquil·la, som més calmats; en canvi a les grans ciutats de la costa són més frenètics, no parlen tots alhora, quan un parla l'altre escolta, no sé si serà degut a la molta immigració italiana, grega, jueva, que tots volen tenir la paraula; aquí passa força el mateix.

El tema de la immigració. Fa poc la revista Presència en va fer un reportatge sobre Salt.

Sí, sí, el vaig llegir, el vaig trobar molt bé. Potser hi ha massa preocupació pel tema d'on posarem aquesta gent o què faran. Salt és un poble d'acollida de fa molts anys, la història ens diu que era un lloc d'arribada de la gent que venia del camp o quan venia d'Andalusia per la feina o perquè la vivenda era més barata, estava al costat de Girona i això era un atractiu. Penso que els problemes que ens trobarem amb la immigració dels 90, també va passar amb la del 60-70, encara que portaven unes tradicions diferents. Molta por que la cultura dels immigrants s'imposi a la d'aquí i no s'adonen que la cultura que s'imposa és l'americana, s'està introduint a marxes forçades i és acceptada sense escarafalls: Els arbres de

Prou que ho intenta en Jim, però haurà d'anar per una de més petita

Nadal, la lluminària dels carrers, les pel.lícules i la literatura, la classe de roba que es porta..., tot són costums americans que poc a poc s'imposen a la identitat europea. A més, imposen les seves lleis tant si es tracta de temes agrícoles com d'arancels a les importacions. Llibertat de comerç, però el seu.

Sí, però la immigració dels 60 parlaven la llengua oficial espanyola i practicaven la mateixa religió.

Ara sol venir una gent que no coneix la llengua i amb una religió diferent. Penso que la religió

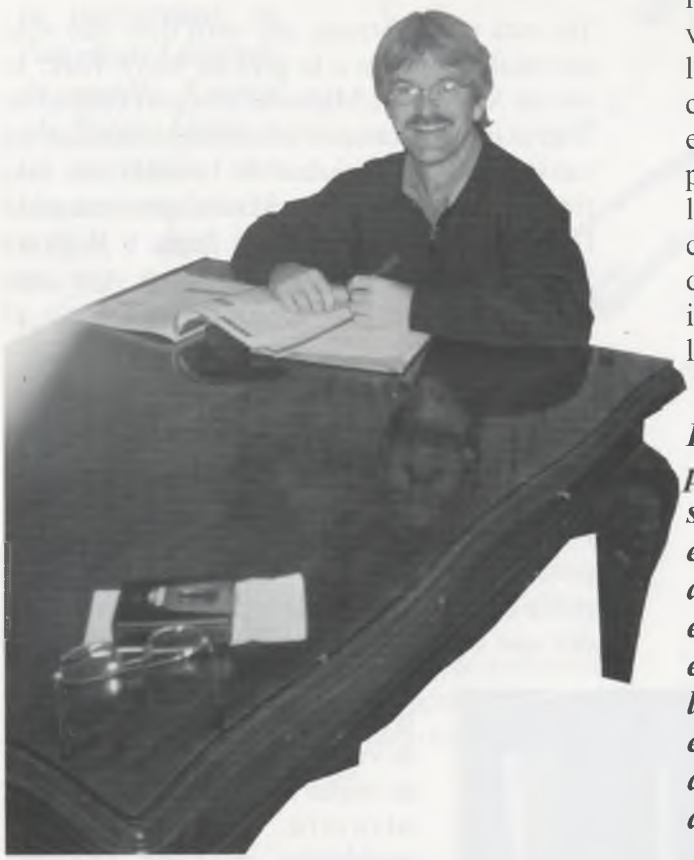

no hauria de ser motiu de controvèrsia, que cadascú practiqui la seva, el que no està bé és que s'estigui contra les mesquites com ha passat al Maresme, només hi van a resar sense fer soroll. Pitjor són les esglésies evangelistes amb càntics i música rok en les seves reunions. Que viuen molta gent en un pis? Doncs, perquè no tenen altre lloc i aquest fet no hauria de ser motiu de queixa. Amb la immigració la gent hauria de tenir paciència, el problema que tenen aquesta gent és tenir feina; a la segona generació ja serà diferent i més a la tercera, que ja se sentiran del país. Potser sí que conservaran la religió, però això no ha de ser motiu de retop per conviure. Als Estats Units hi ha un munt de religions, però a l'hora de la veritat tots se senten ciutadans del mateix país.

I els papers, se'n donen pocs o molts?

Jo no ho sé. Sí que, d'entrebancs, te'n posen massa. Vaig venir a Espanya, a la Universitat, amb contracte de treball; doncs, la feina que vaig tenir per obtenir el permís de residència! Vaig tenir les meves batalles amb l'administració d'aquí, tenia tots els papers que volguessin, però demanen cada cosa! Presentes la sol·licitud i quan t'entreguen uns papers, mig caducats, te'n demanen uns altres i mentrestant els altres ja s'han passat i tornem-hi. A més, els papers que et donen estan impresos amb un llenguatge que la gent del carrer no entén. Ara compta si això em passa a mi, que tinc la carrera de filologia hispànica, com serà amb els immigrants que arriben de nou i amb una altra llengua.

Bé, segur que als immigrants els problemes se'ls hi amunteguen, més d'un s'entornaria si no fos que molts s'han endeutat ells i la família i pitjor els que hi deixen la pell pel camí. Si després es troben en situacions que segur ningú els ha explicat, no els facilita massa l'arribada a la terra promesa. És clar, altra cosa són els esportistes d'elit que pel dret o pel revés aviat obtenen els papers i pagats a preu d'or.

Ramon Torramadé

Impremta JOAN
al seu servei des de 1983
segells de goma
impressió comercial
impressió digital
Països Catalans, 126 - Tel/Fax 972 23 60 05 - 17190 Salt

Clar i Català

A vegades trobo persones que encara dubten a l'hora d'escriure una **J** o una **G**. I mireu que n'és de senzilla, la regla:

Escriurem **J** davant **a, o, u**
Escrirem **G** davant **e, i**

Per tant, en paraules d'una mateixa família anirem canviant una consonant per l'altra segons la vocal següent:

Exemples:
Plat**J**a amb **Jota** perquè segueix una **a**, però plat**G**es amb **Ge** perquè segueix una **e**.
Viat**J**aven amb **J** i viat**G**en amb **G**, etc.

Hi ha una dotzena comptada d'excepcions. I a aquells que diuen que el català és tan difícil perquè hi ha excepcions, els haig de recordar que en castellà les excepcions de la **J** i de la **G** ocupen dues pàgines llargues del Manual d'Ortografia de la Real Academia. No dues ratlles, dues pàgines!
Exercici: Escriviu el plural de les paraules següents: granja, monja, viatge, taronja, formatge, natja, pluja.
Un cop fet l'exercici comproveu si l'heu encertada.
La solució, el mes vinent.
A reveure i Bones Festes

Salvador Sunyer

Nota del Consell de Redacció

Haureu vist, a la Farga del mes passat, un suplement d'un còmic, el núm. 0, que és editat per l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal, a la qual estem adherits, i que ofereix a totes les revistes de l'Associació . Com que les serveixen pel mòdic preu de 5 cts. (d'euro, és clar), hem pensat que seria un servei més que podia prestar la revista La Farga i que pot interessar als fills i néts dels seus lectors. I fins i tot a la gent més gran; ja ho veurem amb el temps.

Com tots els començaments, aquests dibuixos del núm. 0 necessiten fer camí per assumir-los com a familiars, ja que el disseny dels dibuixants va creant nous estàndards que costen d'assumir a la gent gran. Amb tot, esperem que siguin un bon complement de la revista La Farga i siguin ben rebuts a casa vostra.

OPEL

Gudayol Auto-Taller, S.A.

Exposició i Venda: c/ Major, 156
Telèfon 972 24 20 43 - 939 84 08 72
E-mail: gudayol@grn.es
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 1 i de 5 a 8

Servei Oficial: c/ Mercè Rodoreda, 13
Telèfon 972 24 37 49
Grua 24 hores 907 20 62 30
Horari: de dilluns a divendres de 9 a 1 i de 3 a 8
Dissabte al matí obert de 10 a 1

GRAN PROMOCIÓ
Grans Ofertes en Venda de Cotxes i Serveis
Vine a la nostra exposició i veuràs els avantatges de comprar un Opel a Salt.

70 Aniversari 1928-1998

També ens podeu trobar a Internet: http://www.grn.es/gudayol

Del Segle passat a Salt

1950- Centenari de l'empresa Coma i Cros

Es va celebrar en el punt mitjà del segle, l'11 de novembre de 1950. Cent anys abans, el 1850, s'havia creat una empresa amb el nom de "Coma, Ciuró y Clavell", amb fàbrica de teixits a Badalona. El 1866 aquesta societat adquirí la fàbrica tèxtil que existia a Salt amb el nom de "Oliveras, Sala y Cia."; era Les Vetes. El gran creixement i transformació de l'empresa i de la fabrica de Salt es portartà a terme a partir de 1910 i serà deguda a l'empenta de Joan Coma i Cros, que n'és l'únic propietari des d'aquest 1910. A partir de 1947 la direcció de l'empresa, denominada "Sucesora de J. Coma i Cros S.A." , és portada pels fills d'en Joan Coma i Cros, Lluís i Joan.
Amb motiu del centenari, l'empresa publicà un opuscle curosament editat, d'on he tret les dades a dalt esmentades, en el qual figuren, relacionats pel càrrec i l'antiguitat, els noms dels 590 treballadors que aleshores tenia la fàbrica del Veïnat i els dels 31 de l'àrea comercial de Barcelona. Inicia la llista el Sr. Francesc Siqués, director de la fàbrica. L'àrea de filatura funcionava amb dos majordoms (Vila i Ollé) i cinc contramestres. L'àrea de teixits tenia dos majordoms (Verdaguer i Picó) i vint-i-dos contramestres. Ara ens sorprèn que aquella fàbrica amb tan elevat nombre de treballadors només necessités quatre administratius (J. Argilés, Eliseo López, Joaquima Serras i Manel Nonó). En l'opuscle mereixen un record especial els empleats assassinats en la revolució del 1936: Vivó, Pons, Teixidor i Hernández. Seguint la tradició del tèxtil a Catalunya, dels 950 treballadors, 480 són dones, entre elles la meva tia Carme, que comença a treballar-hi el 1913, quan tenia 12 anys.
Cap a les 10 del mati d'aquell diumenge de novembre de 1950, arribava a la fàbrica del Veïnat l'autocar amb els empleats de la seu social de Barcelona. Els del poble, vestits de festa, també hi anaven arribant.
A més dels directors de l'empresa, els actes del centenari són presidits pel governador civil, Luis Mazo; el delegat d'Indústria, Ordis; el de Treball, Fèlix León, i l'alcalde del poble Joaquim Muñoz. En una nau del magatzem se celebrà una missa oficiada pel rector Mn. Sebastià Puig. Se'm permetrà fer un petit parentèsi: l'ofici va ser solemnitzat amb els cants de la "Coral de Sant Francesc", adscrita a l'església de les Clarisses i que dirigia la meva tia Antònia.
Tot seguit va ser beneïda i col·locada la primera pedra de la guarderia infantil i el camp d'esports se n'exposava la maqueta- que l'empresa començaria a construir d'immediat en els terrenys adquirits al davant de la fàbrica. Acabada aquesta cerimònia, reunits els treballadors i autoritats en un ampli local de la fàbrica, s'imposà la medalla al mèrit al treball al majordom Martí Vila, que hi portava treballant 46 anys, i a Pepita Planesas, ja jubilada, però que hi havia treballat 51 anys. I com a record de l'efemèride, a cada treballador i empleat se li va fer un regal, més apreciat aleshores que qualsevol placa commemorativa, d'un saquet amb cinc quilos d'arròs.

Pati de la fàbrica Coma-Cros el dia del centenari de l'empresa.
A primer terme, Joan i Lluís Coma i Cros i les seves esposes amb els rams que els han estat lliurats

Servit a la mateixa fàbrica, però només per als homes, va haver-hi dinar de cloenda; eren prop de 200, deia el diari "Los Sitios" de l'endemà.
Una diada de festa amb la participació de moltes famílies, gran animació i bona harmonia entre treballadors, tècnics i directius. El centenari va tenir un reconegut i remarcable ressò a la vida del nostre poble. Ningú pensava aleshores que un dia s'apagaria el soroll dels telers d'aquelles naus.

Pere Joan Sureda i Canals

Vedella amb múrgules

Ingredients

Vedella
Múrgoles
Cebes, alls i porros
Pastanagues
Farina
Oli i vi blanc
Sal i herbes aromàtiques
(les múrgoles les posem en remull i guardem l'aigua)

Preparació

Es fregeixen les múrgoles i se separen, tot seguit s'hi posa la vedella, quan està una mica cuita s'hi posa la farina per rossejar-la seguit de la ceba, alls, porros, pastanagues i la sal. Deixar-ho una estona. Quan ja està tot, es posa l'aigua de les múrgoles de mica en mica, i el vi blanc fins que sigui cuit. Passar les vedures pel "xino", tornar-ho a la cassola i posar-hi les múrgoles.

Presentació

Múrgoles, flors de carbassa, mongetes blanques i puré de boniato

Catalina Soler Massos

GARATGE INTERNACIONAL
ROBERT VIDAL, SA.
CONCESSIONARI
Alfa Romeo FIAT LANCIA

La Coma i Cros

Aquests final de novembre, s'han celebrat a la Coma i Cros dues jornades sobre els nous usos de l'arquitectura industrial. Ha estat una exposició de com, en altres contrades, han resolt la ubicació de projectes culturals en indústries similars a la Coma i Cros i que per motius similars (tancament per manca de rendiment), havien quedat inactives. Cal dir que els diferents ponents, mitjançant diapositives comentades, varen demostrar les possibilitats d'un aprofitament que ha beneficiat en gran manera l'atractiu turístic i cultural dels pobles on són situades, a més de la conservació i manteniment del patrimoni arquitectònic industrial.

A Salt tenim en procés de reforma les naus de l'extinta indústria Coma i Cros, el projecte de la qual, segons varen explicar el cap d'àrea de Cultura de l'Ajuntament, Xavier Alberch, i l'arquitecte municipal, Ramon Artal, està programat en un procés llarg i costós. Que no és un projecte tancat, perquè s'anirà acomodant, en els detalls, a les necessitats de les entitats que hi tindran cabuda; parlen de 16.000 m2 i sembla que l'ús principal, amb un espai ampli, estarà dedicat a la biblioteca.

En una visita guiada que vàrem efectuar a l'edificació, poguérem comprovar la magnitud de les àmplies naus de més de mil m2 cadascuna, amb unes estructures clàssiques de columnes de ferro colat que caracteritzen l'obra industrial del primer terç del segle XX, on la mà d'obra era abundosa i necessària. Fins i tot les golfes de la nau principal són un prodigi de construcció i dignes d'admirar per les seves arcades de maons vistos amb uns ulls per alleugerir pes que aguanten el sostre de cairats, llates i rajols vistos. Tot plegat un conjunt molt harmònic amanit amb la feina dels bons artesans. Seria bo que estiguessin obertes al públic, amb la utilitat que es vulgui, i a més disposant d'un mirador, tan obert, que pots admirar (potser els matisos arboris dels tons de tardor l'afavorien), tota la plana i muntanyes nord enllà.

Ja sabem que del pressupost municipal no en poden sortir totes les despeses, i menys a curt termini; aquí calen fortes inversions que hem de fer entendre als organismes superiors, siguin Diputació, Govern estatal i autonòmic, Comunitat Europea i fins i tot la Unesco -una ponent de les jornades n'és una figura principal d'aquest organisme-, que són uns diners necessaris i molt ben invertits.

Avui, la Coma i Cros té tot l'aspecte d'una fortalesa abandonada i més després del desmantellament de la maquinària, que segons sembla torna a ser útil en països més necessitats del tercer món. Amb tot, les parets són fermes i si fem servir una mica la imaginació per involucrar-hi algun padrí, com alguna d'aquelles empreses que el poble contribueix a engruixir els seus beneficis, tal com el moderador de les jornades va insinuar, potser avançaríem camí. No defallim.

Segurament que el fet més emblemàtic i fins i tot sorprenent de les jornades va ser el fet que de la fàbrica Pagans, de Celrà un poble de 3.000 habitants-, n'hagi sortit, amb no massa temps, la transformació tan radical del no res, gairebé-, de les dependències de la fàbrica Pagans, l'assentament de les oficines municipals i seu de les entitats del poble amb tota la dignitat necessària. Què hi podem aprendre?

Ramon Torramadé

Nau Koprotkin

Façana princpal

Sotacoberta nau annexa Koprotkin

Freballs coberta Ateneu

Futur Ateneu

Ca la Cileta en peu

Ca la Cileta mig derruïda. Foto F64 PHOTO

Solar preparat per la nova edificació. Foto F64 PHOTO

Ca la Cileta

Ca la Cileta.Un testimoni de l'enderrocament de la casa i del solar que n'ha quedat amb una perspectiva del paisatge actual.El Barri Vell canviarà de fisonomia amb la nova construcció. En millorarà l'aspecte? Esperem-ho. Si s'adapta a l'estil del conjunt del barri segur que sí, perquè aquesta casa estava molt deteriorada. Ara no parlarem del que hauria d'haver pogut ser. El solar està net i pelat i a esperar la coberta.

L'ús terapèutic del Cànnabis, a debat

Se sap de fa temps que la marihuana pal·lia les nàusees i altres efectes greus que la quimioteràpia provoca en els malalts de càncer en tractament. Davant aquest fet, i vista la dificultat que representa que al nostre país el consum d'aquesta herba no estigui penalitzat, però sí la seva comercialització, i els malalts es vegin obligats a aconseguir-ne d'estranquis, el Grup Àgata de suport a les dones amb càncer de mama va fer arribar als diferents grups polítics del Parlament de Catalunya i a d'altres institucions i especialistes una campanya perquè la recepta de marihuana per a ús terapèutic fos legal. Fa uns mesos el programa matinal de Catalunya Ràdio dirigit per l'Antoni Bassas va reunir davant els micròfons, en un dels primers debats públics que es feien sobre el tema, Consol Pàez, presidenta del grup Àgata, el doctor Joan Ramon Laporte, cap del servei de Farmacologia Clínica de l'hospital Vall d'Hebron i director de l'Institut Català de Farmacologia, i Joan Colom, director general de Drogodependència i Sida de la Generalitat.

Consol Pàez va explicar, que tractant-se "d'una substància que funciona en malalts de càncer i pot alleugerir el seu estat d'ànim en el transcurs del tractament", l'objectiu era "portar de manera unitària i conjunta les iniciatives que calgui per aconseguir que els pacients sotmesos a quimioteràpia puguin obtenir marihuana per prescripció facultativa, i que es treballi perquè cap persona es quedi sense informació: és un antiemètic [evita els vòmits], i potser no treu l'estat d'angoixa, però fa veure les coses d'una altra manera; torna la gana... No és cap panacea, no cura res, però penso que és bastant bo per a la dignitat de la persona que, si hi ha una cosa que pot alleugerir les molèsties, es faci servir, com els altres medicaments, perquè tots els medicaments tenen les seves contraindicacions".

"Un es pot preguntar- va continuar el doctor Laporte - com és que essent un remei tan efectiu i reconegut per organismes tan prestigiosos com les associacions mèdiques Britànica i Nord-americana, les principals revistes mèdiques de tot el món, l'Acadèmia de Ciències dels EUA (que reuneix tots els organismes d'investigació que hi ha al país) i els National Institutes oh Health, diversos avaluadors d'autoritats sanitàries de països de la Unio Europea, que també n'han aprovat la utilització terapèutica.., malgrat tot això els metges, desgraciadament, no ho saben. Doncs és perquè, de tots els avenços en terapèutica, farmacologia i medicina en general, els que n'acostumen a informar els metges són els fabricants dels medicaments, o de les noves tecnologies, però com que aquí no hi ha cap indústria al darrera, cap laboratori amb un producte per comercialitzar, tampoc hi ha visitadors que els hi expliquin els grans avantatges d'aquest nou producte terapèutic. De manera que aquí es planteja una de les necessitats immediates: com informem els professionals sanitaris. Nosaltres fa temps que ajudem i orientem els malalts de càncer que vénen a la Vall d'Hebron: com utilitzar-la i quins dies dura el seu tractament, en quines dosis, com preparar-se-la... També cal dir -va puntualtzar - primer, que no tothom que rep tractament de quimioteràpia té nàusees; i segon, que hi ha medicaments diguem-ne convencionals per tractar o prevenir les nàusees

o els vòmits, però hi ha pacients que no hi responen, i en canvi sabem per experiència que poden respondre perfectament al tractament amb marihuana".
Respecte a l'opinió de l'administració sobre la possibilitat d'administrar marihuana, Joan Colom va mostrar-se d'acord "que cal donar informació als facultatius, perquè reconeguin els possibles avantatges de l'ús terapèutic del tetrahidrocannabiol; en segon lloc, una recerca aprofundida per posar de manifest davant les societats científiques, metges especialistes, oncòlegs... les possibilitats i la viabilitat de l'ús terapèutic del cànnabis".
I sobre el subministrament, va dir que l'aprovació d'un nou fàrmac no és una competència de la Generalitat, "però estem disposats a fer gestions, i si existeix un producte homologat (en aquest cas als Estats Units, i aprovat per la FDA), nosaltres recomanarem que es pugui utilitzar com a medicació estrangera, que el facultatiu pugui prescriure'l a la persona afectada, i així podrem treure també conclusions suficients perquè això generi una bona praxis clínica posterior i per tant que es pugui recomanar d'una forma coherent". I va defensar el consum d'un derivat, en lloc de la marihuna directament, "per una raó molt senzilla: perquè hi ha problemes de dosificació, de qualitat de presentació i d'elements farmacocinètics en la forma de pendre'l que fan molt difícil dir a una persona no experta com ha de ser la preparació. Cal un producte estable, que es pugui quantificar i dosificar, i prescriure. I encara hi ha un altre problema evident: la marihuana és una substància il·legal, i per tant el seu cultiu com a tal és il·legal, i doncs hem de mirar de fer compatibles les dues situacions.
¿L'administració no es podria encarregar d'assegurar la qualitat de la marihuana, i metges i farmacèutics assegurar-ne la dosificació?, se li va preguntar, i Joan colom va dir que aquest "era un debat molt més ampli, que se'ns escapa absolutament. Vol dir utilitzar el producte, elaborar-lo, fabricar-lo, fer-ne el control de qualitat, que l'aprovi el Ministeri de Sanitat (actualment la marihuana forma part de la llista internacional de substàncies il·legals, i per tant caldria un canvi de qualificació)...I mentrestant què fem? Doncs jo sóc partidari de la solució més pragmàtica: utilitzar una alternativa que ja existeix".

auto-sport
VEHICLES TOT TERRENY
TOTES LES MARQUES 4X4

SERVEI: SPORT GARAGE
Passeig Marquès de Camps, 1-3 - Tel. 972 23 78 83 - 17190 SALT

Jovent

Concurs de pintura ràpida del GEIEG

Hola, em dic Ivan Morales Casma, la meva escola em va seleccionar per participar en el concurs de pintura ràpida que organitza el GEIEG cada any per les fires de Girona. Vaig dibuixar la Catedral, des del pont de ferro, i només en dos colors, groc i blau. I vaig guanyar el primer premi. Estic molt content i encara que ja ho vaig fer, ho torno a fer, donar moltíssimes gràcies al jurat, per fer-me guanyar!

Alta Velocitat i llistes d'espera

A finals de novembre, la premsa va donar la notícia d'un informe del Defensor del Poble sobre les llistes d'espera a la sanitat pública, remès al Parlament, que qualifica les demores en el sistema sanitari com a "clínicament i socialment inacceptables". El mateix informe diu que a Catalunya les llistes d'espera per a operacions quirúrgiques programades són les més llargues d'Espanya. La notícia ha estat seguida de la resposta i precisions corresponents per part del Conseller de Sanitat de la Generalitat, i de l'anunci de la Ministra de Sanitat del Govern Central d'un proper reial decret per regular les llistes d'espera amb mínims bàsics homogenis per a totes les comunitats autònomes.
Fins aquí, res de nou. Les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, consultes als especialistes, exploracions complementàries i, darrerament un cop més, per a l'accés a recursos socials, com ara les residències per a gent gran, són un problema que ve de lluny i al que els nostres governants s'enfronten des de fa temps amb més o menys encert. De fet, hi ha parcel·les de la nostra administració pública que encara destaquen més per la seva lentitud, com és el cas de la Justícia.

Aquesta vegada, el que va cridar més l'atenció no va ser la informació rebuda, sinó que havia estat precedida a la premsa local i durant bastants dies, d'extenses exposicions sobre el projecte de soterrament de les vies del tren d'alta velocitat al seu pas per Girona: dibuixos detallats dels possibles trajectes i de la nova fisonomia que tindrà la ciutat, explicacions de la complexitat de l'execució de l'obra i, és clar, del cost econòmic previst.

La construcció de grans infraestructures ha creat des de sempre una admiració bastant general en la població. Quan són contestades, ho són quasi sempre només per raons del seu impacte ambiental. Poques vegades es debat sobre el seu cost i la seva prioritat en l'assignació de recursos dins d'uns pressupostos generals. La promesa de construcció d'infraestructures ha estat sempre una bona manera de recaptar vots; ja saben l'acudit: "farem un pont sobre el riu... i si no hi ha riu, també farem el riu".

Quan les infraestructures són de comunicació i impliquen una major rapidesa en els desplaçaments, encara solen ser més aplaudides. No pretenc ignorar tots els avantatges i millores pel progrés i la qualitat de la vida que ha suposat aquesta major rapidesa; però la velocitat no és un valor absolut i, a partir de certs punts, el seu increment dóna més problemes que solucions. Tenim exemples històrics: a principis del segle passat ja hi havia automòbils capaços de córrer a velocitats superiors a les actualment permeses a les nostres carreteres i, en el cas de l'aviació, convé no oblidar que el supersònic Concorde segueix fent només els mateixos dos trajectes, des de París i Londres a Nova York, que quan a l'inici dels seus vols comercials fa més de vint-i-cinc anys.

Potser d'aquí a poc temps podrem anar a Madrid o a París en tren en dues o tres hores. Però serà trist si alhora continuem esperant mesos per una intervenció quirúrgica, o anys per a una resolució judicial.

Jordi Matas i Roca.
Metge

Excursió a la Regió del Languedoc-Rousillon. Thuir

El dijous dia 14 d'octubre d'enguany, molt puntualment a les vuit del matí, sortia l'autocar amb cinquanta- set excursionistes del Casal de Jubilats, ruta cap a les terres de França.
Temps sobrat per esmorzar en un restaurant de la Jonquera, i a continuació tornar a emprendre la marxa per dirigir-nos a la població de Thuir, amb la finalitat de visitar-hi les Caves Cusenier.
En visita guiada, ens parlen que aquesta factoria va ser construïda l'any 1892, que reuneix set hectàrees d'edificis, que anys enrera es feia el transport en tren , conservant com a museu l'estació construïda pels tallers G. Eiffel,i que en les diferents naus que visitem hi ha unes 800 tines i bótes de roure. Abans de donar per finalitzada la nostra visita i com a punt final del nostre recorregut d'unes dues hores aproximadament , ens porten a la nau on es troba la tina més gran del món, amb unes característiques que cal tenir en compte per la seva capacitat de 1.000.200 litres, pel pes de 1.100 tonelades plena, i per la mida, 10 metres d'altitud, passant a continuació un video d'aquesta gran factoria.
Feta aquesta interessant visita, ens dirigim cap a la frontera passant per diferents petits pobles francesos, que segurament a l'estiu queden plens d'estiuejants, i deixant sempre a la nostra dreta les muntanyes del Canigó, amb el seu cim blanquejat amb petites capes de neu. Per cert, en els pobles que passàrem ja estaven adornant el seus carrers amb ornaments nadalencs.
Començava a tapar-se el cel de núvols, que alertaven pluja, quan arribàrem al restaurant de Tapis, on ens esperava un bon dinar i una estada fins a les sis de la tarda. Van ballar els que ho fan sempre, per baixar les calories del menjar, i a una hora prudent, ja programada pel responsable d'aquest afer, el Sr. Enric Serra, retorn cap a Salt. En resum, ens ho vàrem passar molt bé i per cert, estimats excursionistes, la propera que es farà el dijous dia 12 de desembre, anirem a Vic. Us hi esperem com sempre, no hi falteu.

Ferran Márquez

CONFITERIA PASTISSERIA
i GRANJA
MARGENAT
Especialitat en gelats

Comerç
TURRÓ, S.A.
VENDA I LLOGUER DE MAQUINARIA
I UTILLATGE PER A LA CONSTRUCCIÓ
Passeig Països Catalans, 56 - 17190 Salt
Tel. 972 23 37 31 Fax 972 24 11 81

Club Petanca Salt

Quan aquesta farga arribi a les vostres mans ja serem al 2003 i un altre any ple de competicions ens espera, i nosaltres l`esperem plens d`il·lusió i ganes de guanyar-ho tot, les ganes ja hi són, els resultats ja ho veurem.
El dia 21 de desembre tindrem la reunió amb la Federació Catalana per enllestir el calendari de les diferents competicions que s'organitzaran tant a nivell federatiu com d'interclubs. El Club Petanca Salt ja està treballant per organitzar els tornejos de sempre i si pot ser algun altre; intentem trobar un lloc on poder organitzar algun campionat important quant a quantitat de jugadors, ja que les pistes del club són poques i ens limiten la participació.

L'equip del Salt al Campionat Juvenil celebrat a Canet de Mar

També aquest mes de desembre hem canviat 5 arbres del pati, 5 moreres noves, dintre del pla que la junta es va plantejar al començament del seu mandat Això sabem que ha causat alguna molèstia als jugadors, però és inevitable quan es volen fer millores.

Quant a competicions, el passat dia 6 i amb motiu del pont de la Constitució, un total de 49 jugadors ens vàrem trobar per disputar el penúltim campionat de l'any. Tot i que feia que feia força fred la jornada va ser bona i el bon ambient va predominar tant a les pistes com al dinar, que vàrem fer tots plegats. Un bon arròs que, com sempre, cuinaren en Llobet i en Jaume. La classificació final va quedar de la següent manera: 1r lloc per la tripleta de Tono Duran, Isabel Rodríguez i Josep Jorquera; 2n lloc per Angel Fernández, Paquita Colom i Tina Molas; 3r lloc per Pere Palou, Montse Cabrellez i Pilar Vila.i 4t lloc per Miquel Virules, Gregori Anton i Fina Espinosa. La junta, com sempre, va fer entrega dels premis que aquesta vegada van ser lots de Nadal.

Els guanyadors de la lligueta del mes de novembre dels dissabtes a la tarda són: 1r Narcís Ros, 2n Joan Vilar i 3r Enriqueta Pagès, cadascun d`ells va rebre el seu premi.

També a la lliga dels diumenges al matí la participació continua augmentant, tot i la fred que fa , el bon rotllo i les ganes de jugar a petanca poden més que no pas la climatologia.

I per acabar, dono les gràcies a tota aquella gent que de manera directa o indirecta,coneguts o anònims, ens han ajudat, tant econòmicament, com fisica o moralment,"gràcies"i que aquest any que comencem puguem tornar comptar amb tots vosaltres.

Josep Boó i Alech

paulí GESTORIA-API
API núm. 218
Agència de la propietat immobiliària
Administració de finques Gestoria Administrativa
Av. Jaume I, 44 baixos - Tels 972 20 88 54/972 20 13 55
Fax 972 21 46 08 - 17001 GIRONA
Passeig Països Catalans, 147 - Tel. 972 24 44 92 - 17190 SALT

FRADERA PINTORS
Passeig Josep Mª Folch i Torres, 21 - 17190 Salt
Tel i Fax 972 239 666 Mòbil 629 738 318

Les deixalles. Llençant natura a les escombraries

Són les 9'30 del vespre. M'ha costat però ja estic acostumat a baixar les escombraries a aquesta hora. Ja he fet la meva contribució per una ciutat neta; o no?-

Hi ha un després de l'acte de llançar la bossa de deixalles al contenidor. Les deixalles són molt més que residus inútils, en realitat constitueixen un doble esforc del medi ambient per a satisfer les necessitats de la societat humana.

Menjar, vidre, paper i cartró, llaunes, plàstic... tots aquests productes s'han manufacturat després d'extreure recursos naturals per processos que habitualment generen consum energètic, contaminació, etc. Per això es diu que cada producte porta simbòlicament una *motxilla ecològica*, que és la suma de tots els costos ambientals (en forma de recursos o contaminació) que ha suposat la seva producció. Quan fem l'acte d'abocar el rebuig al contenidor hem de ser consicients doncs, que no tan sols hi ha allò que vèiem físicament sinó tot el que ha comportat produir-ho.

El doble esforç comença a partir d'aquí, perquè tant si aquella bossa de deixalles va a un abocador com si va a una incineradora, com és el cas del municipi de Salt, el resultat és un producte nou que pot tenir forma de "barreja de residus", o de "cendres i fums" que el medi ambient ha de processar per mitjans naturals, i la natura no està preparada per aquests tipus de substàncies. Ningú vol tenir un dipòsit controlat de residus o una planta incineradora a prop de casa i és comprensible perquè, més enllà de les olors i el mal aspecte, tots ja som conscients que aquestes instal·lacions poden produir contaminació de les aigües subterrànies o emetre gasos contaminants... o en l'àmbit econòmic, fer perdre valor a la nostra vivenda.

La paradoxa d'aquest problema és que el 80% del que hi ha en una bossa de deixalles es pot reciclar, és a dir, transformar en un nou producte útil. Reciclar és, dit d'altra manera: 1) donar valor a la *motxilla ecològica* de cada producte, perquè el cost ambiental de reciclar sempre és menor al cost ambiental de manufacturar de nou, 2) evitar haver de construir nous abocadors i incineradores, perquè els que hi ha podran ser útils més temps ja que hi portarem menys volum de rebuig, i 3) no llançar grans quantitats de materials que encara ens poden fer servei.

La tendència ens mostra que cada any augmenta un 3% la producció de deixalles. El procés de

l'Agenda 21 de Salt ha discutit àmpliament aquesta qüestió i per això es planteja la redacció d'un Pla de Recollida Selectiva Integral dels Residus, que ve a ser elaborar un nou sistema de recollida de les escombraries que eviti que tot allò que es pot reciclar, com ja hem dit el 80% del que fem servir a casa, acabi a la incineradora o en un abocador. Però no pensem que ho deixarem tot en mans de la tècnica, la col·laboració ciutadana seguirà imprescindible perquè al cap i a la fi hem de ser les persones les que fem l'acció concreta de separar les deixalles a casa i al carrer.

Sergi Nuss
Oficina Ambiental de Salt.

Confusions

En un dels seus passeigs, els membres d'una família anglesa que passaven les vacances a Escòcia observaren una caseta de camp que els semblà adequada per a les vacances següents; investigaren qui n'era el propietari i resultà ser un pastor de l'Església Anglicana. L'amo els va ensenyar la finca i per la seva comoditat i situació agradà tant a la família que es posaren d'acord per llogar-la l'estiu vinent.

Ja de tornada a Anglaterra, la muller va recordar que a la casa no hi havia WC i, com que els anglesos són molt pràctics, va decidir d'escriure al propietari preguntant la situació d'un servei tan indispensable. La carta deia així:

"Benvolgut pastor,

Sóc un membre de la família que fa uns dies va visitar la seva casa de camp amb la intenció d'arrendar-la l'estiu vinent, però ens vam oblidar de preguntar un detall importantissim: li pregaria que ens indiqués on és el WC."

En rebre la carta, el pastor va confondre l'abreviatura WC i creient que es tractava de la capella Anglicana Wall Call, va contestar de la següent manera:

"Apreciada senyora,

Tinc l'honor d'informar-la que el lloc que vosté es refereix està situat a 12 km. de la casa, la qual cosa és una mica molesta, sobretot si es té en compte que els que hi van s'han d'endur el dinar i s'hi ha de quedar tot el dia. Molts hi van a peu i altres amb tramvia, però aquests últims són els que arriben al moment just.

Hi ha lloc per a 400 persones assegudes i 100 de dretes, els seients són folrats de vellut i hi ha una instal·lació d'aire condicionat per evitar els efectes de les aglomeracions.

Es recomana d'arribar-hi aviat per trobar lloc, ja que qui arriba tard ha de suportar dret tot l'acte. N'hi ha que seuen junts i canten com en una coral.

A l'entrada se'ls dóna un paper qui no en troba pot utilitzar el del company de seient- però en sortir s'ha de retornar perquè es pugui continuar usant tota la temporada.

Tot el que hi queda dipositat es destina als àpats dels pobres de l'hospici. Per fer publicitat d'un lloc tan saludable hi ha fotògrafs especialitzats que fan fotografies de postures diferents, que es publiquen a la secció social de diversos diaris de la ciutat"

Resposta:

"Benvolgut pastor,

Ben pensat ho deixarem estar per un altre any".

Anònim

Subscriviu-vos a

la faRga
revista de Salt

És la manera més còmoda de tenir-la
Preu: 12 € anuals

Per subscripcions o anuncis dirigiu-vos a;

Revista La Farga.
Passeig Verdaguer, 1
Salt
17190
Tel. 972 23 04 98, 972 23 85 78
A/e: lafarga_revista@terra.es

La Font del Paradís

Eva Gutiérrez és alumna de l'IES Salvador Espriu. L'any passat va participar en el concurs organitzat pel Museu de l'Aigua de Salt amb aquesta llegenda situada a la Font del Paradís del Pla dels Socs.

Font del Paradís. Foto Martí Artalejo

Llegenda de la Font del Paradís

Fa molt de temps, hi havia un poble molt pobre, que no tenia aigua.
Era molt necessària per als seus habitants, ja que per força havien de beure, rentar-se i fer-ne molts usos, però el poble era tan pobre que no podien fer res davant d'aquell problema.
Un dia, va arribar al poble un home alt, d'uns cinquanta anys, amb bigoti, una mica calb i d 'aspecte agradable. Va anar a parlar amb els habitants del poble i els va proposar construir entre tots, i amb l'ajut dels diners de l'home, una font que salvaria el gran problema que tenia amb l'aigua tot aquell indefens poble. Els habitants hi van estar d'acord, i com que el problema era gran, i l'aigua era necessària, es van posar a construir-la entre tots. L'anaven fent molt contents, amb l'ajuda de l'home i dels escassos diners que ja li quedaven.
Quan quedava poc per acabar-la, es van quedar sense diners i sense materials, i la van deixar estar inútilment, veient que no hi podien fer res.
Els dies passaven i els habitants veien la font mig feta, enmig del poble, que podria haver-los salvat a tots.
Un bon dia, però, es van aixecar i la van veure acabada i que tenia una brillantor espectacular. Ningú no sabia què podia haver passat, però una velleta va dir que havia vist una dona molt bonica, una goja, que rentava la seva fina i blanca roba a la font mig construïda. La velleta suposava que la goja devia tenir poders màgics per fer sorgir aigua i , compadida per la precària situació d'aquell poble, havia fet sorgir una font.
El poble estava salvat, tot i que mai no van saber del cert per què tot d'una la font, tot just a mig fer, va començar a brollar aigua.
Des de llavors, la font es coneix amb el nom de La Font del Paradís, perquè els habitants del poble van dir que a partir del moment en què tinguessin aigua aquelles terres serien un paradís.

Eva Gutiérrez

Ensenyament

AMPA del CEIP Mas Massó

Els inicis del CEIP Mas Massó no estant sient gens fàcils. Ens dol tenir que presentar-nos, com a Associació de mares i pares del CEIP Mas Masó, amb una afirmació tant trista però és el sentiment que tots compartim..

Com a Associació ens identifiquem amb tot el que ja s'ha dit en aquesta revista sobre els motius que han portat a la creació de la ja nostra escola i recolzem plenament la tasca que realitza la Coordinadora d'AMPAS de Salt.

Encara que al principi de curs confiavem i creiem que moltes de les mancances que tenia aquest centre eren fruit de la "rapidesa" amb la qual iniciavem el curs.A mesura que ha anat passant el temps comencem a creure que l'únic objectiu de polítics i administració, per aquest any, era OBRIR L'ESCOLA I ARRIBAR A FINAL DE CURS SOTA MINIMS, amb el que això suposa per a una escola de nova creació.

No cal tornar a repetir aquí la llista de PRIORITATS que manquen a la nostra Escola, si algú les vol conèixer de primera mà només cal que ens visiti, serà benvingut i informat.
Però ens consta que l'Alcalde i la Delegada d'Ensenyament les coneixen perfectament.

Des de l'Associació de mares i pares d'alumnes ens agradaria fer arribar el nostre reconeixement a totes aquelles persones que d'una manera o altra fan que dia a dia la nostra escola funcioni.

Ens han dit moltes vegades que la zona del Mas Masó ha de canviar molt i que aquesta escola és el principi de la seva transformació. La paciència és una gran virtud però encara ho és més donar que rebre i la nostra escola necessita molt perquè la gent que, en els propers anys vingui a viure a aquesta "zona amb projecció" trobi atractiva l'escola Mas Masó i confii l'educació dels seus fills a un ensenyament públic de qualitat i integrador, com el que des d'aquí es pot oferir.

Ens agradaria animar als polítics, que tant tenen a dir, com a tots els professionals, que tant tenen a fer, que es replantegin el naixement d'aquest centre, perquè no es converteixi inevitablement en una escola d'incorparció tardana massiva sino en un nou projecte d'escola, una nova manera de fer les coses a Salt.

Associació de Mares i Pares del CEIP Mas Massó.

Informació Municipal

Naixements, casaments i defuncions a Salt del 15 de novembre al 13 de desembre

Naixements
Aboubakary Jorbateh (14 de novembre)
Fatima Diangana (15 de novembre)
Boubacar Diangana (15 de novembre)
Carla Romera Pagès (15 de novembre)
Muhamadou Krusbally (15 de novembre)
Mamadou-Saliou Diallo (16 de novembre)
Bouthaina Fekkak (19 de novembre)
Josep Calvet Muñoz (21 de novembre)
Ethan López Lendine (21 de novembre)
Carla Romero Granado (25 de novembre)
Dénia Sánchez Jiménez (27 de novembre)
Aleix Garrié Jerez (30 de novembre)
Silvia de la Olla Rivas (6 de desembre)
Eudald Cornellà Molinas (8 de desembre)
Marc Canet Ripoll (15 de desembre

Casaments
Agustín Bautista Jiménez i Sara Domingo Reyes (29 de novembre)

Defuncions
Montserrat Llohis Roca (16 de novembre)
José Maria Comas Casals (17 de novembre)
Rosa Clara Aliu (22 de novembre)
M. Teresa Fontcoberta Camps (23 de novembre)
Ethan López Linde (28 de novembre)
Angeles Alvarez Peña (30 de novembre)
Joaquín Blanco Cecília (2 de desembre)
Isabel Sabio Vera (4 de desembre)
Francisco García Díaz (7 de desembre)
Peter Mac Relf (8 de desembre)
José Contreras Ventura (8 de desembre)
Manuel Solana Tomàs (12 de desembre)

Poti-poti

L'acudit foll ..... per BUGARAC

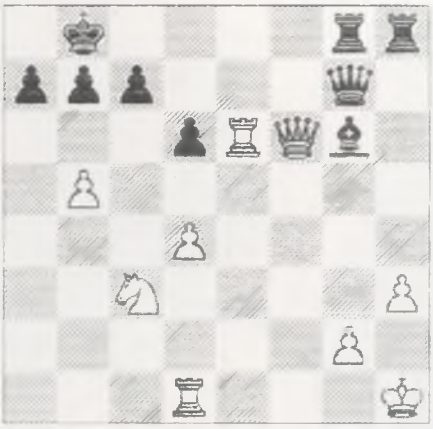

ESCACS

Les negres juguen i guanyen.
Temps, 2,4,8 minuts per les categories de jugadors federats, de cafè o aficionats.

Solució al nº 15.
Negres. Ab6+; blanques DxA, negres De3+ el rei no té casella de sortida i les blanques perden la dama.
Si heu solucionat el problema en menys d'un minut, fulla de llorer; més d'un minut, fulla d'enciam i més de dos minuts, fulla de parra.
Recordem l'obertura Catalana. Amb motiu de l'Exposició Universal de Barcelona l'any 29, la Federació Catalana d'Escacs va establir un premi pel jugador que fes una obertura nova i TARTAKOWER, Savielly (Xavier). Rostov, Russia, va fer els seguents moviments (fent l'anotació descriptiva): blanques P4D, negres C3AR; blanques P4AD, negres P3R; blanques 3CR.

Jaume García Navarra

El temps

Temperatura màxima: 18,5º els dies 23 i 28 d'octubre i el dia 4 de desembre
Temperatura mínima:2º sota zero el dia 8 de desembre
Dies de pluja: 6 dies
Precipitació màxima en un dia:46,8 litres el dia 10 de desembre
Pluja acumulada:81,2 litres del 18 de novembre al 12 de desembre

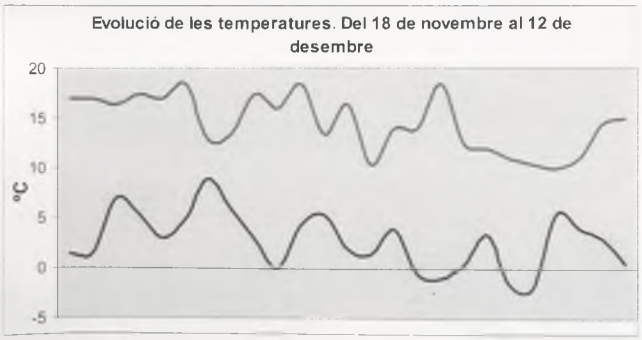

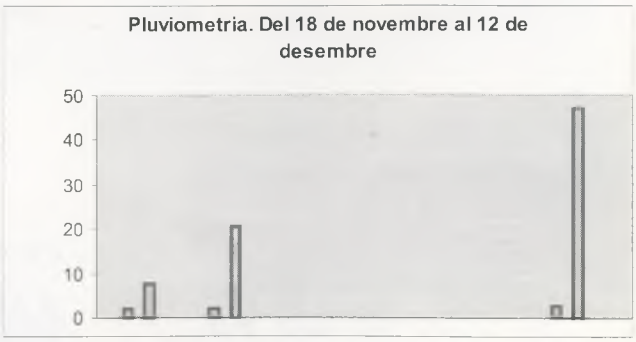

Habitatges únics a Salt

El gran SALT de la teva vida!

- *Pisos de 122 m² útils*
- *Acabats de gran qualitat*
- *Jardí comunitari*
- *Piscina comunitària*
- *Pàrquing opcional*
- *Antena parabòlica*
- *Preinstal·lació fibra òptica*

Pis TIPUS
Plantes 1a, 2a, 3a, 4a i 5a
Superfície útil: 122,48 m²

Promoció, c/ Moreneta, 44

Altres promocions de Residencial Maçana

INFORMACIÓ I VENDA:

EUGESA
CONSTRUCTORA • IMMOBILIÀRIA
C/ Major, 182 - SALT
972 40 60 93
www.eugesa.es

PROMOU:

Residencial Maçana
SOCIETAT LIMITADA

PROCAM
Grup Immobiliari CAIXA CATALUNYA

Visiteu-nos a www.eugesa.es per veure tot el nostre estoc